

EVROPSKÁ SPACE OPERA

CO TO ŽERE
A KDE TO SPÍ

PETR HETEŠA

BROKILON

Petr Heteša

CO TO ŽERE A KDE TO SPÍ

Copyright © 2019 by Petr Heteša

Cover © 2019 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2019 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-474-1

ISBN PDF: 978-80-7456-475-8

ISBN ePub: 978-80-7456-476-5

ISBN Mobi: 978-80-7456-477-2

Petr Heteša

Co to žere a kde to spí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2019

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. *Chlad Chiméry **

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svit magnetaru
5. *Třpyt strangeletu **

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. Hvězdný oceán
3. *Ušlechtilé průměří **

Richard Šusta: Válka memů

1. Šedá zóna
2. *Třináct dnů guerilly **

** připravujeme*

<https://www.facebook.com/Newchrome-1489496614691805/>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

I.

Transport

1.

Natalia Bogdanová byla před šestatřiceti lety namixována z ruských a amerických genů a jejich konečné řazení ve šroubovici predikovalo i poměrně vysokou inteligenci, takže ve svých třiceti neměla žádný problém projít složitými testy, které jí umožnily zastávat pozici operátorky dispečinku letového provozu. Navíc byly její čtyři nukleové báze v té genové spirále poskládány tak rafinovaně, že byla svým způsobem i půvabná.

Antracitové vlasy s leskem vraních křídel zastřižené těsně nad rameny, oči v odstínu žíhaného smaragdu, široká ruská ústa

s plnými rty a americký rozplácly nosík trochu nahoru z ní sice nedělaly krásku na první stránky lifestylových časopisů, ale vyzařovaly jakýsi tajemný půvab, spíše tušený než viditelný na první pohled. Půvab, který ocení jen skuteční labužníci a znalci, stejně jako zkušený sommelier dokáže ocenit opravdu kvalitní víno.

Milovala rumové pralinky a višně v čokoládě, plyšové králičky (těch měla v bytě asi čtyřicet, různých velikostí a barev), víno Taittinger (Comtes de Champagne) a temné purpurové růže Red Naomi. Hltala severské detektivky a zbožňovala lyžování. Ze sexuálních poloh měla nejraději doggy style, tedy na všech čtyřech s partnerem za zády, jako králíci, protože si při tom mohla za sebou představovat kohokoli, což taky často dělala.

Natalia Bogdanová pracovala na letovém dispečinku už šest let a patřila k nejzkušenějšímu personálu, čemuž odpovídal i její plat. Nyní ale na pracovišti nebyla. Nyní se pohybovala plastbetonovým tubusem rychlostí necelých třicet metrů za minutu, což nebylo moc, ale jí to bylo jedno. Bylo jí to jedno od chvíle, kdy ostré břity šnekového dopravníku (teniferovaná ocel s tvrdostí technického diamantu) rozřezaly její tělo na dvacet samostatných a zcela oddělených částí, které teď spirálová šroubovice tlačila spolu s hlubinnými vyvřelinami, alkalickým syenitem, křemenným porfyrem, modrošedým sopečným perlitem, andezitem, čedičem, meteorickým železem, wolframitem a kdovíčím ještě na haldu tyčící se do výšky osmdesáti metrů.

Škoda, že její mozek rozptýlený mezi vši tou kamennou a sopečnou drtí už nevnímal. Určitě by byla pyšná. Ostatně právem. Kdo se může pochlubit takovou obří mohylou čnicí k nočnímu nebi s miliardami nádherných hvězd jako oslavným magickým ohňostrojem?

2.

Larry Zanoff vtrhl do studia, zrovna když na displeji nad dveřmi naskočil čas 00:01.

„Uděláš mi kafe, jo?“ kývl na Kevina u pultu s monitory a teprve potom si všiml muže, který seděl na otočné židli u bloku s mixážními pulty.

„Pán tu na tebe čeká už deset minut,“ oznámil mu Kevin a určitě by tu větu doplnil sarkastickým úšklebkem, kdyby nebyl android.

Larry se zarazil. Nevzpomínal si, že by měl s někým domluvenou schůzku. Muž měl na sobě světlý oblek, rozepnuté sako a košili s nezapnutým límečkem bez vázanky. Nejspíš úředník. Váhavě vstal ze židle. Larry k němu přistoupil a podal mu ruku.

„Larry Zanoff.“

„Dobrý večer, já jsem Scout Knighten.“

„Těší mě, ale za minutu vysílám, takže bohužel...“

„Potřeboval bych s vámi prohodit jen pár slov,“ řekl Knighten rozpačitě.

„OK. Tak pojďte za mnou do studia. Můžeme to zkusit během první písničky. Teď ale fakt musím začít,“ oznámil Larry, protáhl se mezi stoly s technikou a vešel do nevelké vysílací místnosti.

Počkal, až Knighten vstoupí, a zavřel za ním prosklené zvukotěsně dveře.

„Posaďte se,“ ukázal na jedno ze dvou malých křesílek v rohu u stejně malého konferenčního stolku.

Larry mrkl na hodinky. Byly tři minuty po půlnoci, takže šly krátké zprávy z automatu. Má tedy minimálně ještě minutu. Naštěstí měl Kevin tolik rozumu, že mu zapnul počítače a aktivoval mix. Larry se posadil, vytáhl z kapsy balíček camelek

a zuby si jednu vytáhl. Zapálil si a okamžitě se ozval mírný hukot výkonné klimatizace. Na monitoru si otevřel hudební menu. Listoval jednotlivými interprety a přitom ještě stačil mluvit s Knightenem.

„Jestli máte nějaký psychický problém, tak vás upozorňuju, že nejsem psycholog.“

„Mám technický problém,“ hlesl Knighten a Larry zaregistroval konec zpráv.

Sáhl na mix, odpojil automat a zároveň aktivoval mikrofon, který si přitáhl před sebe. Klimatizace jako na povel zmlkla.

„Ahoj, všichni, kdo jste při vědomí a v tomhle vesmíru. Tady vaše noční vlna pro všechny sovy, světlušky i noční můry, anděly i démony. Čas pro všechny, kterým se nechce spát, a taky pro ty, kdo z pitomých pracovních důvodů nemůžou. A samozřejmě i pro ty, kdo by mohli, ba co víc, chtěli by, ale prostě ne a ne zabrat. Vítá vás váš noční anděl Larry a vaše pravidelná oblíbená relace Starý fláky pro noční ptáky. A na začátek tedy skutečný pravěk. To, co slyšíte v pozadí, není žádný vidiový vrták prořezávající se zrezivělým bankovním trezorem, ale mumifikovaná Janis Joplin a její *Little Girl Blue*.“

Larry stáhl mikrofon a nakřáplý hlas Janis Joplin se v éteru automaticky zesílil. Larry se otočil na Knightena: „Tak povídejte, máte tři a půl minuty.“

Muž si prohrábl krátké řídké vlasy. „To, jak jsem sem včera volal, tak to jsem nebyl já.“

„Prosím?“

„No, tu příhodu... Ten desetiletý kluk s tou holčičkou.“

„Jo, v tý prádelně. Hezká story.“

„Ano, to je přesně ono. Tak to jsem vám nevolal já.“

„Aha... To jsem ovšem nikdy netvrdil. Vůbec vás neznám. To je všechno, co jste mi chtěl říct?“ Larry odklepl popel do popelníku.

„No... ano.“

„No, tak volal někdo jiný. A co má být?“

„No právě. Volal někdo jiný, ale mluvil jako já. Rozumíte?“

„Ne,“ řekl Larry popravdě a skutečně vůbec netušil, o co tomu muži jde.

„Mluvil mým hlasem. A navíc vyprávěl můj zážitek. Moji příhodu.“

„Asi ji znal.“

„Neznal. Ještě jsem ji nikomu neříkal. A vím o tom jenom já a ta holka, které je teď mimochodem přes třicet.“

„Aha... A nemohlo to být tak, že jste si předtím dal panáka nebo dva? Šňupl jste si koksů a zapil to amfetaminovou kolou a už si nepamatujete, že jste mi sem volal?“

Knighthen zavrtěl hlavou. „To asi ne. Kdybych si to nepamatoval, tak tu teď přece nejsem, ne?“

„Jo, na tom něco je,“ musel uznat Larry. „Takže co mi vlastně chcete říct?“

„Vždyť vám to povídám. Někdo vám včera v noci volal do vysílání, měl můj hlas a vyprávěl moji příhodu, kterou nikdo na světě nezná, jenom já a ta holka. A ta to teda určitě nebyla.“

„A co když ji někomu řekla?“

„Myslíte?“

„Proč ne?“

Knighthen se zamyslel.

„To je blbost. Protože jsem tam včera říkal věci... teda ten člověk, který volal místo mě, tam říkal věci, který nemohla vědět ani ona. Říkal tam i to, co jsem si tenkrát v tu chvíli myslel, rozumíte? V duchu. A nikdy jsem jí to neřekl. Jenže ten, kdo volal, to věděl.“

„Za chvíli skončí Janis a já budu muset do éteru. Vždyť je to jedno, ne? Stejně nikdo neví, že jste volal vy.“

„Jenže já jsem nevolal, sakra!“

„Já vím, ale ve výsledku je to jedno. Nikdo z posluchačů neví, kdo volal. Ani já ne. Jenom vy.“

„Já to do prdele taky nevím!“ skoro zakřičel Knighten.

Janis Joplin dohrávala poslední akordy.

„Promiňte, musím k mikrofonu. Teď nemluvejte.“ Larry se otočil k pultu a přitáhl si mikrofon. „Tady noční Larry. Vítám prvního volajícího do našeho pořadu *Mé velké tajemství*. A na druhé straně je...“

Ticho.

„Haló, je tam někdo?“

„Jo, tady Mayla.“

„Výborně, Maylo. Seš v éteru, posloucháme.“

Zase ticho.

„Maylo, seš tam?“

„Jo, jsem pořád tady.“

„Seš nějaká zamlklá.“

„Jo... no nevím...“

„My taky nevíme, co jsi ještě nikomu neřekla.“

„Já jsem si to asi rozmyslela.“

„Výborně, takže jsme napjatí.“

Larry úkosem mrkl na mlčky sedícího Knightena. Ten mu tady ještě scházel. Kdyby tu nebyl, už by měl fotku váhavé Mayly na monitoru a taky všechno ostatní, včetně její krevní skupiny. Jenže to teď nešlo. Do hajzlu.

„Tak povídej.“

„Né... Já si rozmyslela to, že to řeknu.“

„Aha. Takže nám chceš říct, že nám nic neřekneš?“

„Asi... Omlouvám se.“

„Nevadí, už mi tady bliká další volající. Tak se měj krásně, plachá Maylo. A kdyby sis dala panáka a rozmyslela ses, že sis to rozmyslela, klidně brnkni. Zatím přeju hezkou noc.“

„Tobě taky.“
Larry jen nevěřičně zavrtěl hlavou a přijal další telefonát.
„Ahoj, Larry, tady Loo.“
„Vítám tě v našem vysílání, Loo. Máš pro nás nějaké tajemství, které jsi ještě nikomu neřekla?“
„Jasně že jo. Teda, nikomu jsem to neřekla, ale někteří to možná viděli.“
„Aha. Takže je viditelné?“
„Jo.“
„Pak to ale není tajemství, ne?“
„Je to tajemství. Je viditelné, ale ne pro všechny.“
„Tak nám to konečně prozrad.“
„Mám dvě pihy, které normálně nejsou vidět. Teda když jsem oblečená.“
„Začínám chápat.“
„Ale stejně bys to neuhodl. Jsou v místech, kde mi začíná čárka. Víš jaká.“
„Snažím si to domyslet.“
„Každou na jedny straně. Vypadá to moc hezky.“
„Nezbývá mi než blahopřát všem, kdo tvoje dvě pihy viděli.“
„Kdybys je chtěl taky vidět...“
„Počkej, Loo, tohle není žádná erotická seznamka.“
„Tak jo. Ale mám ještě jedno tajemství.“
„Posloucháme.“
„A to jsem fakt ještě nikomu neřekla. Jsem zaregistrovaná v Sexlottu.“
„Aby co nejvíc chlapů vidělo tvý dvě pihy?“
„Née... Kvůli tobě.“
„Prosím?“
„Jo, kvůli tobě. Už osmkrát. Seš tam taky?“
„Je to anonymní, Loo.“
„Já vím. Jen by mě to zajímalo, abych tam nebyla zbytečně.“

Zatím jsem tam totiž byla zbytečně, když jsem tam stejně jenom kvůli tobě a ještě jsem na tebe nenarazila.“

„Takže nám chceš říct, že jsi měla úplně zbytečně osm hlavních styků?“

„No... tak nějak. Ale některý byly docela dobrý, to zase jo. Ale furt čekám. Aspoň bys mi mohl naznačit, jestli tam fakt nejsem zbytečně. Jestli mám naději.“

„To samozřejmě nemůžu. Já do Tajemství nevolám, voláš ty. Já své tajemství prozrazovat nebudu.“

„No tak kdybys tam byl a narazil někdy na holku, která má dvě pihy tam, kde jí začíná čárka, tak to jsem já.“

„Tak jo, OK. A máš nějaký speciální hudební přání?“

„Hmm... co třeba Joy Division?“

„Zdělala jsi po dědovi truhlu se starýma vinylama, co? Tak jo. Už ho tady máš, miláčka Iana Curtise i s tím jeho naivním obličejíčkem a utrápeným hlasem.“

„Dík.“

Larry stáhl mikrofon a odstrčil ho stranou. Pak se otočil na svého nočního návštěvníka. Ten už tam ale nebyl.

3.

Podlaha dlouhé chodby byla pokrytá růžovou homogenizovanou keramikou a osmadvacetiletou Moiru Glaceovou to vřdycy trochu rozhodilo. Nikdy nepochopila, jak si centrála baltimorské pobočky FBI může nechat vydláždít chodbu tak trapně holčičí barvou. A kdykoli jí procházela, měla pocit, že za všemi těmi dveřmi jsou červené pokoje s vířivkou a širokou postelí a na ní propletená těla prostitutek a jejich klientů.

Skutečnost ale byla taková, že za nimi stály kancelářské stoly s otočnými židlemi a na nich seděli znuďení úředníci odpočítávající minuty do konce pracovní doby. Naposledy tady byla

před třemi měsíci a doufala, že další rok sem nebude muset. Ovšem telefonát náměstka ředitele Brada Curryho její naděje rázně ukončil. Nevěstilo to nic dobrého.

Nemuseli se. Kočka a pes. V jejím případě kočka divoká (možná pardálí samice) a v jeho případě starý, líný, opelichaný bobtail. Aspoň v její verzi scénáře. Věděla o sobě, že je pro tuhle instituci tak trochu nestandardní (slova samotného Curryho) a že kdyby nad ní nedržel ochrannou ruku sám ředitel Wright, Curry by se jí už dávno zbavil. Určitě pořád hledal záminku a bylo možné, že ji konečně našel. Jinak si tohle rychlé večerní předvolání nedokázala vysvětlit.

Na konci chodby, než vstoupila na schodiště, se zkontrolovala v odrazu stěny z jantarového skla. Rukou si prohrábla vlasy v odstínu surové mědi, aby nevypadala tak rozčuchaně a drze, ale moc to nepomohlo. Taky si trochu povytáhla nahoru černé tričko, aby z ještěrky, kterou měla vytetovanou mezi ňadry s hlavou směřující k pupíku, byl vidět jenom kus ocásku, a ne i zadní tlapičky. Pak si ještě zkusila smutné oči (v odstínu mírně zaprášeného kobaltu, což se k měděným vlasům skvěle hodilo) a stejně smutný úsměv (na rtech v odstínu jemně vláknitého karneolu, když už jsme u těch nerostů). Potom si ještě zkusila pardálí samici, kdy vycenila zuby a zvedla ruce s ostrými drápy (nehty v odstínu fialového až purpurově červeného ametystu). To se jí líbilo víc.

Když usoudila, že je na jednání s Currym připravená, vyrazila po schodech do patra, kde měl doupě vypelichaný bobtail, který se ji asi právě chystal zakousnout, protože oficiálně byla jenom obyčejná myš, kterou si oblíbil hlavní správce zvěřince. A možná i toho už přestala bavit.

Dvakrát tukla na dveře s označením *Brad Curry, náměstek ředitele*, a vešla, aniž by čekala na vyzvání. Nepřekvapilo ji, že je sekretariát prázdný. Bylo půl desáté večer a teprve teď ji

napadlo, že je to třeba všechno jinak. Že Curry žádnou záminku pro její vyhazov nenašel a že si ji pozval kvůli něčemu úplně jinému. Jestli třeba nebude chtít vidět tu její ještěrku celou. Ale s tím by problém neměla. Byla si jistá, že by ho klidně dokázala prohodit oknem dolů na Saratoga Street. I když by to možná trochu komplikovalo to neprůstředné sklo.

Dveře do jeho kanceláře byly otevřené, a tak pokračovala po hustém modrém koberci dál. Seděl rozplácly za obrovským mahagonovým stolem jako Buddha a chvíli trvalo, než na ni jeho malá očička pod hustým šedivým obočím zaostřila. Fakt bobtail.

„Dobrý večer, slečno Glaceová.“

Unaveně se zvedl z křesla a natáhl se přes stůl, aby jí podal bobtailí tlapu. Vypadal ztrhaně a unaveně, jako by měl za sebou dvacetikilometrovou horskou túru nebo půlku flašky Jacka Danielse.

„Posaďte se, prosím,“ ukázal na křeslo na opačné straně stolu.

Moira se posadila. Pozorovali se jako dvě opatrná a ostražitá zvířata. Moira vyčkávala. Curry ji pozval, takže by měl zaútočit jako první.

„Omlouvám se za tu pozdní hodinu,“ začal, „ale mé rozhodování trvalo déle, než jsem předpokládal, a chci to mít vyřešené ještě dneska.“

Trochu ji překvapilo, že zahájil tak opatrně, a rozhodla se pro přímý výpad na krk, protože už to chtěla mít za sebou.

„Nemusíte to tak okecávat. Určitě znáte nazpaměť můj profil, takže víte, že se z toho nezhroutím.“

Opřel se v křesle a znovu ji zrentgenoval pohledem.

„Připomínáte mi Liu.“

„To je váš neposlušný pes, se kterým si nevíte rady?“

„Kéž by... Natalia je moje dcera.“

Zamrkala překvapením. Nikdy by ji nenapadlo, že by Curry mohl mít dceru. Možná proto, že si nedovedla představit ženskou, která by s tak cholerickým demagogem a úlisným hadem šla do postele.

„Stejně neovladatelná a bláznivá,“ pokračoval. „Neřízená střela, extravagantní až šílená, nesnesitelná, a navíc mrcha. Potetovaná nejenom inkoustem, ale i kovem. Piercing má na obočí a kdoví kde ještě. Nicméně je velmi inteligentní.“

„Beru to jako kompliment. Určitě bychom si rozuměli.“

„O tom nepochybuji,“ hlesl unaveně. „Zvláště jestli jste taky lesba.“

„Jsem bi, takže bychom si rozhodně užily. Ale předpokládám, že jste mě sem nezavolal jenom proto, abyste mě informoval, že máte stejně skvělou dceru, jako jsem já.“

Zase na ni chvilku civěl a pak zavrčel: „Předpokládáte špatně. Právě proto tu jste.“

Moira zbystřila. Její neurony se aktivizovaly a pokoušely se najít potenciální souvislost mezi Curryho dcerou a svou osobou, ale bez výsledku.

„Chci vás pověřit jejím případem,“ vysvobodil ji z myšlenkového blázně, čímž ji zmátl ještě víc.

Zrovna ona má vyšetřovat případ jeho dcery? V baltimorské FBI není nikdo jiný, koho by nesnášel víc. Věděla, že je první na jeho žebříčku figur určených k odstranění. Totální top na černé listině. A najednou... Anebo má tohle být způsob, jak se jí konečně zbavit?

„Vaše dcera je součástí nějakého případu?“ zeptala se.

„Bohužel ano.“

Teď ho svými kobaltovými rentgenovými očima probodávala ona. Pak se taky opřela v křesle a natáhla si nohy v obepnutých prošoupaných riflích.

„Hrajme na rovinu,“ navrhl.

„Souhlasím.“

„V čem je háček?“

„Jak to myslíte?“

„Chcete se mě zbavit.“

„Samozřejmě. A taky se vás zbavím, o tom nepochybuje. Ale ještě předtím vás chci pověřit vyšetřováním případu mé dcery.“

„Což znamená, že to spolu souvisí. Konečně jste našel způsob...“

„Vůbec to nesouvisí. Jde o dvě odlišné věci, které mezi sebou nemají žádnou vazbu. Případ mé dcery je jedna záležitost, váš odchod nebo přeložení druhá. Nesouvisejí spolu, nemají žádnou spojitost, věřte mi. Hraju s vámi na rovinu, jak jsme se dohodli.“

„Potom nechápu, proč mám vaši dceru řešit zrovna já. Nebo se snad chcete zbavit i jí?“

Zavrtěl hlavou.

„Pak to nemá žádnou logiku,“ poznamenala.

„Logika je hrozně jednoduchá. A nechápu, proč jsem se rozhodoval tak dlouho. Ale asi jsem chtěl mít jistotu, že zvolím správně. Prošel jsem si složky všech, kteří připadali v úvahu. A i když jsem se tomu bránil, nakonec jste mi z toho vypadla vy.“

„Možná jste špatně zadal vstupní kritéria.“

Opět zavrtěl hlavou. „Kritéria byla v pořádku. A vlastně byla jenom dvě.“

„Jaká? Krása a inteligence?“

Usmál se. „První bylo neřízená střela, postrádající respekt k autoritám.“

„Hmm... a to druhé?“

Rozhodil bezmocně rukama a mírně se ušklíbl. „To druhé jste uhodla.“

4.

Larry skončil v pět ráno a v popelníku měl jedenáct špačků od camelek. Zase o jednu víc. Snažil se to držet po půl hodinách, ale někdy to prostě nešlo. Rozhodila ho hned na začátku ta Loo se dvěma pihami. Volala vůbec poprvé. Podařilo se mu sice zachovat profesionální tvář (nebo spíš hlas), ale stejně by ty pihy rád viděl. Nepochyboval, že jsou stejně půvabné (už vzhledem k atraktivnímu umístění) jako její tvář. Identifikoval si ji dodatečně, když se ujistil, že Knighten už je pryč.

Lauren Reedová měla dvaatřicet let, zvláštní hnědočerné vlčí oči (i když to mohl být photoshop) a mírně škodolibý úsměv. Dlouhé rovné vlasy rámovaly souměrný obličej s trošku větším nosíkem (spíš nosem) a pracovala na technickém oddělení, konkrétně v sekci Výtlačné komory hydraulických systémů, což Larrymu taky připadalo docela sexy. Kdyby tušila, že si ji může zobrazit na monitoru, asi by tak otevřená a upřímná nebyla. Měl ho otočený bokem, aby na něj přes prosklenou stěnu režie nebylo vidět.

To, že si může nafuknout identitu volajících posluchačů včetně fotky, věděl jenom Kevin, ale ten ho neudá. Nechápal sice, jaký mají androidi ve svém softwaru etický kodex, faktem však bylo, že to opravdu nikomu neřekl. Zatím. A nezbývalo než doufat, že je nebudou v dohledné době upgradovat. Ostatně stálo ho to na IT protislužbu, za kterou je daleko vyšší sazba než za porušení ochrany osobních údajů.

Unaveně se zvedl z křesla a sáhl na dotykový displej, na němž odměčkl automat, který nyní bude až do příchodu Jacoba v sedm hodin ráno chrlit do jejich uzavřeného éteru šedesátky až devadesátky minulého století. Ještě než za sebou zavřel dveře, zaslechl zaskřípání kytary Franka Zappy.

5.

Moira si natáhla nohy a s velkými problémy se jí podařilo z obepnutých riflí vypreparovat značně pomačkaný balíček monarch.

„Můžu si zapálit?“ zeptala se a už si jednu vytahovala ústy.

„Pokud je elektronická, tak ano,“ odpověděl Curry.

„O tom můžete klidně dál snít,“ hlesla a pravěkým benzínovým zapalovačem Zippo si zapálila.

Byla v pohodě. Pochopila, že z pozice myši se rázem opět vyhoupla na pozici divoké kočky a ten neohrabaný bobtail naproti po ní neskočí, ani kdyby chtěl, protože má zraněnou packu. Nebo možná všechny čtyři.

Curry slídl očima po stole a pak vzal šálek od kafe, dal ho stranou a podšálek s úšklebkem šoupl k ní. Potom ještě oživil displej zatavený v mahagonové stolní desce a vypnul v kanceláři protipožární čidla. Zvedl hlavu a v jeho zorném poli se zase objevila ta mrcha na opačné straně stolu.

Byla přesně taková, jakou ji měl zaznamenanou ve své mozkové databázi. Mrcha. Mrcha mrchovatá. Vychutnávala si ho. Nikdy by nevěřil, že někdy nastane chvíle, kdy zrovna takovou mrchu bude potřebovat.

„Takže vaše skvělá dcera, se kterou bych si určitě rozuměla, jak jste sám říkal, má problém,“ konstatovala netečně Moira a odklepla popel na podšálek.

„Kdyby měla problém, byl bych rád. Já se ale obávám, že teď už žádný problém nemá. Zmizela. Zmizela a už měsíc o ní nikdo neslyšel.“

Moira dlouze potáhla z cigára.

„Pak jste si asi špatně přečetl mou složku. Já jsem spíš na akci než na hledání pohřešovaných osob, což představuje hrabání se v databázích a...“

Curry ji zvednutím ruky zastavil.

„Už se nenajde,“ řekl sklesle.

„Vzdal jste to?“

„Je to už šestadvacet dnů.“

„Aha, a vy myslíte, že když dosavadní pátrací tým nebyl úspěšný, tak já...“

„Žádný pátrací tým zatím nebyl ustaven. O jejím zmizení jsem se dozvěděl včera.“

„Nějaká žádost o výkupné?“

„Ne, nic takového.“

„Takže jen tak zmizela a celý měsíc ji nikdo nepostrádal?“

„Postrádal. Ale nepovažoval za nutné to oznámit na Zemi.“

Moira překvapením zvedla obočí. „Ztratila se ve vesmíru?“

Curry přikývl. „Neměli jsme zrovna nejlepší vztahy. Jak říkám, byla takový ten typ... prostě...“

„Já vím, jako já.“

„Ano, to je přesné.“

„Chtěla být co nejdál od vás.“

Znovu přikývl.

„Ani se jí nedívím.“

Nekomentoval to.

„Super. Takže mi poskytnete nějakou služební Enterprise s plazmovými motory a chcete mě vyslat mezi galaxie, abych ji hledala? To ale nepůjde. Mám řídicák jenom do deseti tun. A pak ještě nějaký těžký nakladače, to je pravda. Ale do vesmíru si netroufnu.“

Curry sevřel rty. Nebrala ho vážně. Měla z něho prdel. Kdyby ji nepotřeboval, kdyby nevěřil, že jenom ona je schopná něco podobného zvládnout, tak po ní teď opravdu skočí a nacpe jí to smradlavé žváro do její nevymáchané mrchovité tlamy. Místo toho ale promluvil co nejklidnějším hlasem, jako by její předešlou poznámku ani neslyšel: „Není třeba lítat nikde po

vesmíru, jedná se o vesmírnou základnu. Bohužel standardní linkový spoj tam létá jednou ročně a ten další poletí až za čtyři měsíce.“

„To máte fakt blbý.“

„Ale včera jsem o tom ještě mluvil s generálním a...“

„S Wrightem?“

„Jo. A ten mi slíbil, že jestli je to takhle...“

„Jak?“

„No, že když jde o mou dceru, tak vás dostane do speciálního nákladního transportu, který letí za dva dny.“

„To znamená, že s tím Wright souhlasí? Souhlasí s tím, abyste mě na ten případ nasadil?“

„Samozřejmě.“

„A já?“

„Co vy?“

„Ještě jsem neřekla, že souhlasím já. A pokud si vzpomínám, tak v pracovní smlouvě nemám nic o tom, že se nechám vystřelit do jiné galaxie.“

„Není to jiná galaxie.“

„Na to sere pes. Ale je to tak, jak jsem říkala. Prostě se mě chcete zbavit a už vám nestačí ani Los Angeles nebo Aljaška, ale rovnou souhvězdí Draka. S tím běžte do hajzlu.“

„Jestli chcete, můžeme teď hned zavolat Wrightovi.“

„Myslíte?“ zavrčela a znovu dlouze potáhla ze své monarch.

„Ani ctěný Wright mi nemůže přikázat něco mimo pracovní smlouvu.“

Curry bezmocně rozhodil rukama.

„Jistěže ne. Taky nejde o pracovní příkaz. Jde... jde o žádost. O prosbu,“ hlesl.

Teď už jeho oči byly fakt psí. Natáhla se nad stůl a típla cigáro.

„O jakou destinaci jde?“ zeptala se, když se zase opřela do křesla.

„O Sycango.“

Překvapeně se na něj podívala. Pak přivřela oči, jako by přemýšlela nebo jako by tomu nevěřila.

„To je ten nákladní překladový terminál?“

„Přesně tak.“

„Hmm...“ Mírně zavrtěla hlavou. „Opravdu myslíme oba to samé Sycango?“

Přikývl.

„Pak se nedivím, že jste došel k závěru, že vaše dcera už žádný problém nemá. Myslím si totéž.“ Vstala. „Neberu to. Když si představím, že bych pak pachatele eskortovala přes půlku vesmíru zpátky na Zemi a tady by ho nějakí vychcaní právníci osvobodili, tak mi to za to nestojí.“

Hleděl na ni skelnýma očima a pak jen pokrčil rameny.

Možná by jí ho bylo i trochu líto, kdyby nevěděla, jaká je to svině. Otočila se a odkráčela ke dveřím.

Už sahala po klice, když řekl: „Já po vás nechci, abyste někomu dostávala na Zemi.“

Otočila se zpátky, ruku pořád na klice.

„Myslel jsem, že byste ho mohla odstřelit přímo tam, na místě.“

6.

Jason Irizarry aktivoval mikrofon a zahlásil: „Terminál Sycango, řídicí věž letového provozu. Volám Plutocom.“

„Jsme na příjmu, Sycango. Brzdňý manévr dokončen, vzdálenost přibližně pět tisíc kilometrů.“

„OK. Podle mého harmonogramu jste tu o dva dny dřív.“

„Jo, byl minimální provoz, nikde žádná zácpa a na semaforech zelená.“

„Musím vám změnit přistávací itinerář. Rampa H, na které

jste měli původně stát, je momentálně obsazená. Budete mít připravenou rampu L.“

„Podle mého itineráře kotvíme na béčku.“

„To bude asi nějaký omyl. Béčko je Staré Město.“

„Cože to je?“

„Říkáme tomu tak. A až E je starý komplex, už dvacet let nefunkční. Půjdete na rampu L.“

„Na žádné elko nejdu. Já vím určitě, že mám být na béčku a je mi ukradený, jestli je to starý nebo nový město. Možná vám neřekli, že jsme Concow 62.“

Irizarry se naklonil k monitoru, aby se přesvědčil, zda dobře vidí a jestli si identifikaci lodě přečetl správně. Přečetl. Na monitoru svítilo, že je to Plutocom, registrovaný v Číně. Co je to do prdele za vola?

„Můžu se zeptat, s kým mluvím?“

„Konstantin Zolotuchin, kapitán nákladní lodi Concow 62. A jestli mě nepustíte na to béčko, tak vám ty radioaktivní sračky vysypu na hlavu.“

Irizarry oněměl úžasem. „V tom případě změňte kurz a vraťte se na oběžnou dráhu, než se situace vyjasní.“

„Pro mě je situace úplně jasná. Můžu já vědět vaše jméno?“

„Jason Irizarry, vedoucí směny.“

„Tak hele, Jasone, ať neblbneme... Jestli ti něco není jasný, tak zavolej Spenserovi. To je hlavní dispečer, ne?“

Informovaný byl dobře.

„Nemusím nikomu volat. Plnou zodpovědnost má vedoucí směny, což jsem v tento okamžik já. Na béčko vás nepustím. Ta rampa byla před lety deaktivována. Takže jste asi opravdu dostali špatné instrukce.“

„Mám je před sebou, potvrzeno před padesáti hodinami.“

„Kým?“

„Brandenem Spenserem. Zavolej mu.“

Irizarry nevěřil vlastním uším. „Zastavte přibližovací manévry. Jdu mu volat.“

„OK. Konečně jsi dostal rozum.“

Irizarry sáhl po mobilu na pultu a vyfukal hlavního dispečera. „Omlouvám se, že obtěžuji, ale mám tu nějakého debila, který se mi mermomocí cpe na rampu B.“

„A co já s tím?“

„Tvrdí, že to dostal potvrzené od vás.“

„Co je to za loď?“

„Podle lokátoru Plutocom. Ale tvrdí, že Concow 62.“

„Do prdele. Měl tu být až za dva dny.“

„Mlel něco o tom, že jim celou cestu svítila zelená.“

„To sebou docela mrskli. Jo, potvrzoval jsem jim to.“

„A je to teda Plutocom, nebo Concow 62?“

„Speciální režim.“

„Jaký režim?“

„To neřešte.“

„Nemůžu je přece pustit na deaktivovanou rampu.“

„Pracuje se na její dočasné aktivaci.“

„Cože?“

„Jen pro tento náklad.“

„Vždyť nemá funkční fixační drapáky.“

„Jak říkám, dělá se na tom.“

„Ten šrot, který tam je, se ani nepohne. Svorky jsou zabezpečené několikaletou rzí.“

„Maká tam jedenáct androidů.“

„Vy jste se zbláznil! Přístupový věžový systém je totálně v prdeli.“

„Nebudou ho potřebovat. Mají své výstupní ramenáty. Hlavně jim zdůrazněte, že těsně před tou rampou je zablokovaná konstrukce odsávání a odvětrávání tekutého vodíku, se kterou už opravdu nikdo nepohne. Tak ať do ní nenaboří.“

Irizarry začínal získávat dojem, že Spenser přišel o rozum. „Jestli je tam mám poslat, tak to bude na vaši zodpovědnost.“

„Vy jste teď vedoucí směny. Zdržte je venku ještě šest hodin, do té doby to dají dohromady.“

Irizarry jen nevěřícně zavrtěl hlavou. „Při vši úctě, pane... určitě víte, že náš hovor je zaznamenáván.“

„Samozřejmě,“ řekl Spenser a ukončil spojení.

Pak hodil mobil otráveně na stůl. Naivní Irizarry. Jasně že byl celý hovor zaznamenán. Jenže zítra už po něm nebude ani památky. Stejně ho ale Zolotuchin vytočil. Měl tu být až za dva dny a Spenser to měl vymyšlené tak, že službu na věži bude mít Gerard Bouquire, a ne pitomý Irizarry. Ten ruský pabl si snad myslí, že si tu Spenser může dělat, co chce, a že je celý sycangský terminál jeho soukromá firma. Znovu sáhl po mobilu a navolil číslo na Yvana Barraulta, šéfa bezpečnosti, aby nechal na běčku dočasně odstavit bezpečností kamery. Tedy pokud tam vůbec ještě jsou nějaké funkční.

7.

Larry Zanoř se v baru Cassiopeia usadil za stůl s matným grafitovým povrchem, a když na něj položil ruce, rozsvítil se dotykový displej s menu. Objednal si Bílého draka (jako vždycyky), což byla vodka nadopovaná betaminem, a pak zkontroloval svůj odraz v protější stěně z hliníkového skla. Nic moc. Prohrábl si rozčuchané vlasy a protáhl si záda.

Cassiopeia byl jeden ze dvou barů na celém Sycangu, který byl otevřený non-stop a v tuhle hodinu (něco před šestou ranní) byl jako vždycyky úplně prázdný, což Larrymu dělalo dobře. Byla to mrtvá hodina, během níž se terminál přepínal z nočního režimu na denní, který začne v šest, kdy se celý rozsvítí

denním světlem a vypudí tak to zvláštní noční přítmí, z něhož vystrkují drápy jen divoké neonové reklamy.

Dany (číšnický android v temně modrém smokingu) před něj postavil malou skleničku z litého skla s Bílým drakem.

„Přeji dobré ráno, Larry.“

„Dobré ráno.“

„Doufám, že jsi měl příjemnou službu.“

„Jako vždycky,“ usmál se Larry a hodil do sebe půlku panáka.

Androidi znali každého jménem a Larry hned tenkrát, po své čtvrté návštěvě, Danyho požádal, aby mu tykal. Interaktivní software s vrstvenými univerzálními procesory doplněný elektromagnetickým svalovým systémem na mozaikové kostře byl napojený na centrální databázi, která disponovala údaji i s portréty všech jedenácti tisíc lidí žijících na Sycangu, takže znali úplně každého, aniž by se s ním někdy setkali.

„Budeš něco snídat?“

„Co tam dneska máš?“

„Míchaná vajíčka.“

„Proč ne?“

V kapse se mu rozvibroval mobil. Vytáhl ho a z displeje na něj zíral rozšklebený pitbul, pod nímž měl uloženého Yvana Barraulta, šéfa bezpečnosti. Co mu sakra chce? Vzal to.

„Slyším vás, vrchní náčelníku.“

„Zdravím vás, Larry, a přeji dobré ráno.“

„Vám taky. Co se děje, že jste si na mě vzpomněl? Už mám po službě, takže jestli jste chtěl zahrát Black Sabbath...“

„Cože?“ uslyšel nervózní hlas na druhé straně.

„To byl vtip.“

„Aha. Volám proto, že vám určitě vaši poskoci donesou, že se oživuje rampa B.“

„Ta na šrotišti?“

„Dávají to tam trochu dohromady. Jde o nouzové přistání obřího mamuta, kterého prostě jinam nedostaneme. A odmítnout ho nemůžeme.“

„A jakou roli v tom hraju já?“

„Není nutné, aby se to objevilo ve zpravodajství.“

„To byste měl zavolat spíš šéfové, Kwan Lee-Chinn. Ta má na starost zpravodajství, já jenom ty Black Sabbath.“

„S tou už jsem mluvil. Vám volám proto, kdybyste náhodou chtěl projevit vlastní zpravodajskou iniciativu a začal o tom křafat ve vysílání.“

„Jasně, rozumím. Nevyvíjet žádnou zpravodajskou iniciativu.“

„Správně.“

„Tak se mějte.“

„Vy taky.“

Larry položil mobil na stůl a přemýšlel, co to mělo znamenat. V další chvíli se mu vedle mobilu objevil talíř s míchanými vajíčky.

8.

Ředitel baltimorské FBI Justin Wright měl šedesát pět let, výšku sto šedesát pět a skoro žádný krk. Lysá hlava mu seděla přímo mezi klíčními kostmi, jako by mu scházelo pět obratlů. Dobře by se vyjímal mezi skřety v béčkové fantasy.

Normálně by kdokoli z jeho podřízených čekal na audienci měsíc, možná i déle. Ne tak Moira Glaceová. Ta měla jakousi neviditelnou a nikým nepotvrzenou permanentku, která nepotřebovala razítko, protože ho nahrazovaly zrzavé vlasy a kobaltové oči. Ani sám Wright netušil, čím ho tak fascinuje. V každém případě v tom určitě hrála velkou roli její zarytá neformálnost a drzost. Na druhou stranu i sama Moira

Wrighta respektovala a uznávala ho jako jednoho z mála lidí z celé té panoptikální instituce, kdo má mozek v hlavě. Takže když teď seděla naproti němu, ani by ji nenapadlo vytáhnout cigára a zapálit si, jak to předvedla tomu nešťastnému pitomci Currymu.

„Vy jste s tím teda souhlasil?“

Wright zvedl ruce v obranném gestu. „Souhlasil jsem s tím, aby se vás zeptal, a v případě, že budete souhlasit, tomu nebudu klást překážky. To je celé. Pořád je to ale jenom na vás.“

„A co byste udělal vy, kdybyste byl v mé kůži?“

Wright se zašklebil. „Blahopřeji si, že v ní nejsem.“

„Proč? Vadila by vám ještěrka na hrudi?“

Usmál se. „Ta asi nejmíň.“

„Curry mě nesnáší. Mám podezření, že se mě chce akorát zbavit.“

„To si nemyslím.“

„Pak o něm nic nevíte.“

„Nemyslím si, že zrovna to je v tuhle chvíli jeho motiv. To, že vás nesnáší a že se vás chce zbavit, beru. Tak to opravdu je. Mám od něj na vás tři stížnosti. Ta poslední je měsíc stará.“

„Nevzpomínám si, jaké jsem před měsícem dělala blbiny.“

„On má dojem, že je děláte pořád. Ale ta měsíc stará se týká napadení podezřelého s výsledkem zlomeného nosu.“

„Aha. Podezřelý byl jenom podle něj. Podle mě byl vinný a soud to za měsíc určitě prokáže.“

„OK. Nebudeme to rozebírat. Teď má ovšem kolega Curry úplně jiný problém. A skutečnost, že na jeho řešení by nejraději nasadil vás, je od něj velké vyznamenání, které určitě musel překousnout se skřípajícími zuby.“

„Slyšela jsem je, když jsem včera seděla naproti němu.“

„Curry je teď... mohu být neformální?“

„Klidně, neudám vás.“

„Curry je prostě v prdeli.“

„Mně je u prdele, že je v prdeli. Chci od vás slyšet, jestli se za něj přimlouváte, nebo ne.“

„Není to špatnej chlap.“

Moira se podívala na strop a protočila panenky.

Wright se ušklíbl. „Nemusíte mi předvádět ty vaše velké oči, znám je.“

„Je to blbec,“ zavrčela.

„Zkuste se oprostít od profesní stránky a podívat se na to z té lidské.“

„Podle něj žádnou lidskou nemám.“

„Já mám syna a dceru. A tím pádem si dovedu představit, co asi Curry teď prožívá.“

„Vzdal to. Sám nevěří, že je ještě živá.“

„Možná navenek. Uvnitř ale doufá, že ano. Přestože spolu nikdy neměli nejlepší vztahy...“

„Tvrdí, že bych si s ní dokonale rozuměla.“

„Ano, tak nějak. Ale přesto je na ni dost fixovaný. V podstatě ji přes tohle všechno obdivuje. Stejně jako vás.“

Moira si prohrábla vlasy. „Tak jo. Z lidské stránky, kdybych byla vaše dcera...“

„Nestrašte mě.“

„Poslal byste mě do pátrání po Curryho dceři?“

Wright se opřel lokty o desku stolu a odevzdaně vzdychl. „V žádném případě.“

„Důvod?“

„Co víte o Sycangu?“

„Nic moc. Něco jako Divoký západ přenesený do jedenadvacátého století.“

„Máte docela přesné informace. I když podle statistik dodávaných na Zemi je tam skoro nulová kriminalita. Ale to je tím, že o skutečné kriminalitě se tady nikdy nedozvíme. Tedy pokud

někdo odsud nepodá žalobu tady na Zemi. Ale i to je skoro zbytečné. V lepším případě je odsouzený v nepřítomnosti, což znamená, že na Sycangu zůstane navždycky. Na Zemi se pochopitelně nevrátí, aby tu bručel. Tam bručet nepůjde.“

„A Sycango ho nevydá?“

„Nemá ho kdo vydat. Není tam žádná policie. Je to soukromý terminál konsorcia několika vlivných mamutích firem. Pochopitelně tam mají něco jako bezpečnostní službu, ale bez jakéhokoli vztahu k oficiálním složkám na Zemi. Prostě soukromá ochranka.“

„Neříkejte mi, že když je tady na někoho vydán zatykač, tak tam nemůžete někoho poslat, aby ho přitáhl zpátky.“

Wright zavrtěl hlavou. „To samozřejmě můžeme, protože Sycango je z většiny vlastněné Američany a formálně opravdu podléhá naší jurisdikci. Ale neuděláme to.“

„Proč, proboha?“

Pokrčil rameny. „Vyšší zájem.“

„Jaký vyšší zájem, do prdele?“

„Sycango má strategicky velice výhodnou polohu, a to jak vůči dopravním trasám, tak s ohledem na potenciální válečný stav.“

„Neslyšela jsem o tom, že by tam byli vojáci.“

„To ani nejsou.“

„Tak potom nechápu...“

„Nečekejte ode mě, že vám vyjmenuju, jaké tam jsou nainstalované zbraňové systémy. Prostě existují jisté nepsané dohody mezi konsorciem spravujícím Terango...“

„A to je zase co?“

„Tak tam tomu říkají. Zkráceně Terminál Sycango. A mezi Terangem a vládou platí dohody.“

„Takže když tady spáchám trojnásobnou vraždu a odletím na Sycango...“

„Pokud jednou z obětí nebude syn některého z akcionářů, budete v pohodě.“

Moira si založila ruce za hlavu a zaklonila se v křesle. „Takže co? Dostanu z vás nějaké doporučení, nebo ne? Mám to vzít?“

„Vzhledem k tomu, že nejste moje dcera...“

„Aha. Přimlouváte se za toho pablba.“

Pokřčil rameny a bylo vidět, že jemu samotnému to není zrovna příjemné.

„Víte vůbec, co po mně chce?“ zeptala se.

„Zjistit, co je s jeho dcerou.“

„Ano. A pokud se stala obětí trestného činu, najít pachatele. To je první fáze. Druhá je odstřelit ho přímo tam, protože jak jste mi teď potvrdil, je mu taky jasné, že ho na Zemi nedostanu.“

„Tu druhou fázi jsem přeslechl,“ zadrmlol Wright.

„Mohla bych na něj podat stížnost, že mě nabádá k trestnému činu. Navíc s plackou FBI na opasku.“

„Když ji podáte, skončí tam, kde ty jeho tři na vás.“

„Tak díky za konzultaci,“ řekla Moira a vstala.

Wright k ní vzhlédl. „Každopádně pokud by došlo na fázi dvě, doporučuji vám nechat si ji pořádně zaplatit.“

Překvapeně se na něj podívala.

„V tom případě,“ pokračoval, „by vám totiž nemusel být umožněn návrat zpátky na Zemi. Obzvlášť pokud by byl pachatelem nějaký příbuzný vládních činitelů. I takových je tam dost. Nastal by totiž stav, o kterém jsme mluvili.“

Ušklíbla se. „Pokud by došlo na fázi dvě, nikdo by nezjistil, že jsem ji zrealizovala já.“

Pokýval hlavou. „Myslel jsem si to.“

„Ale stejně je to bezpředmětné, protože by k tomu došlo jen v případě, že bych tu nabídku vzala.“

Znovu pokýval hlavou. „Jasně. A když už jsme u toho, vybral

si vás nejenom proto, že věří, že jako jedna z mála to zvládnete, ale taky proto, že si je jistý, že to vezmete.“

„Stejně jako vy, co?“

Znovu přikývl. Podala mu přes stůl ruku a vydala se ke dveřím. Tam se ještě otočila.

„Myslíte, že dosáhne na půl milionu?“

„Levou zadní.“

9.

Yvan Barrault byl na Sycangu už desátý rok a šance, že by se ještě někdy mohl vrátit na Zemi, byla nulová. Tedy pokud nechtěl skončit na dvacet let v betonové pevnosti Ferry Point, umístěné v zálivu Chesapeake padesát metrů pod mořem, což byla federální věznice.

Před těmi deseti lety zastřelil milence své milenky, a přestože tvrdil, že šlo o sebeobranu, soud mu neuvěřil. Na Sycangu začínal jako obyčejný šmudla na nákladovém terminálu, ze kterého se postupem času vyškrábal až na šéfa bezpečnosti celého komplexu a tuhle funkci zastával poslední čtyři roky. Těžko říct, nakolik mu ve strmém vzestupu pomohla zarputilá iniciativa, snaživost, cílevědomost a nepochybně i inteligence a nakolik to, jak dokázal zužitkovat všechno, co na terminálu viděl a slyšel. V každém případě byl po řediteli Sycanga druhým nejmocnějším mužem na základně, a tím pádem i na celé planetě.

Měl padesát let, byl mírně obézní a jeho obličejí vévodil široký rozplácělý a navíc trochu zvednutý nos, který připomínal prasečí čumáček. V kombinaci s bezvlasou lebkou bylo prasátko kompletní a naprosto dokonalé.

Také Alexej Malakov se do své pozice vyškrábal postupně, od černého mundúru s nápisem *Security* na zádech, ve kterém

v noci obcházel ubytovny, přes šéfa ochranky obchodního centra až po současnou pozici Barraultova zástupce a jeho pravé ruky. Ten se na Zemi vrátit mohl, ovšem jen do Ruska. Všude jinde byl hledaný Interpolem pro úvěrový podvod v řádu několika milionů dolarů. A do Ruska se mu nechtělo, takže měl Sycango vlastně také na doživotí. V personální databázi měl uvedeno čtyřicet let a na přiložené fotce šterbinové oči a nad nimi husté obočí, na hlavě černého ježka a pod velkým nosem široké ruské rty.

Teď se posadil z opačné strany Barraultova stolu a přehodil si nohu přes nohu.

„Co ten Concow 62?“ spustil jeho šéf.

„V pohodě. Dřepí na rampě B.“

„V pohodě to moc není. Ten vůl je tu o dva dny dřív. Takže mi volal Spenser, že službu na dispečinku měl Irizarry a dělal kolem toho nějaký vlny.“

„Tak to teda posral, protože Irizarry je mimo systém, to přece ví.“

„Jo, je mimo systém. Ale Zolotuchin není jenom mimo systém, je asi totálně mimo. Naroloval na oběžnou dráhu a Irizarryho vyděsil siláckýma řečma, že to musel řešit až Spenser. Říkám ti to, abys o tom věděl a abys na to dohlídl.“

„Myslíš na Irizarryho?“

„Jo.“

Malakov mávl rukou. „Nebude problém, pusť to z hlavy.“

„Dobrá. Ale chtěl jsem tě ještě upozornit na úplně jiný vlny.“

„Poslouchám.“

„Dostal jsem kódovaný e-mail ze Země. Čeří tam vlny kolem té Bogdanové.“

„Teď? Po měsíci?“

„Vypadá to, že tam zpráva dorazila až teď.“

„No a co? Pozemské vlny nás snad nezajímají.“

„Nezajímaly by nás, kdyby se neukázalo, že ta blbá Bogdanová byla dcerou náměstkyně šéfa baltimorské FBI,“ řekl Barrault a opřel se do křesla.

„Nekecej.“

„Jo, Brad Curry.“

„Jméno moc nesedí.“

„Dcera z prvního manželství. Po rozvodu se nechala přejmenovat podle rodného jména matky, protože fotra nesnášela. Nejspíš se na škole spustil se soudružkou od vás.“

Malakov na to nereagoval.

„Podle mých interních zpráv ho Bogdanová zavrhlá. Nekomunikovali spolu.“

„Dobře. A v čem je problém?“

„V tom, že on ji nezavrhl.“

„Hele... nešlo by tyhle rodinné vztahy náměstkyně baltimorské FBI přeskočit? Jsou mi úplně u prdele.“

„Říkám to proto, že můj interní zdroj tvrdí, že Curry vážně uvažuje o tom, že by někoho poslal, aby zjistil, co se s ní stalo.“

„Poslal kam?“

„Sem.“

„Na Terango?“

„Jo.“

„On se zbláznil, ne?“

„Zdroj tvrdí, že ne. Nebo možná jo, ale že prý to zároveň myslí naprosto vážně.“

„Tak ať někoho pošle. No a co? Víme, co se s ní stalo?“

„Možná jenom tušíme,“ řekl Barrault.

„No tak vidíš. Ať klidně pošle třeba celou četou. Co myslíš, že tady asi vymyslí?“

„Prostě se mi to nelíbí. Vyčleníš někoho ze svých lidí, ať na něj dohlídne. To je celý.“

„Tady se nechytají. Pro mě je teď důležitější Concow 62 – aby

všechno proběhlo v pořádku a aby co nejrychleji zvedl krovky a zase odsud zmizel. Zítřka má dorazit Sharkey a Wilber nemá zájem, aby se tu s tím pitomým Zolotuchinem setkali.“

„Dobrá. Jenom jsem tě na to chtěl připravit, kdyby k tomu opravdu došlo.“

„K čemu?“

„Že sem pošlou někoho ze Země.“

Malakov mávl rukou a vstal. „V klidu. I když je fakt, že s tou Bogdanovou jsme zaspali. Měli jsme to hned nahlásit jako pracovní úraz.“

„Nemáme tělo,“ zavrčel Barrault.

„Třeba netěsnost skafandru. Roztrhl se a vcucnul ji vesmír. Pak by ji nikdo hledat nemusel.“

Barrault se na něj soucitně zadíval.

„Jo... Když k tomu ještě vymyslíš historku, co dělala dispečerka letového provozu venku ve skafandru, tak to pořádku můžeme použít. Třeba pohádku o tom, že nám zkolaboval navigační systém, a tak šla s praporkama ven a naváděla nákladní vesmírnou loď ručně.“

Malakov na Barraulta ještě chvíli zíral, než si uvědomil, že to byl vtip.

„Tak já jdu omrknout, jak to probíhá na rampě B.“

„Jo, to udělej.“

10.

Alexej Malakov natáhl do širokých nozder vůni sladkého vřesu (jako vždycky) a otrásl se odporem. Měl pocit, jako by vstoupil do gay klubu zrovna v nejlepším, přičemž šlo o kancelář ředitele technického zabezpečení Wolfa Biermana, který určitě nebyl gay (jak Malakov věděl, protože někdy po něm chtěl místo kokainu holku).

Biermanovi bylo šestačtyřicet a omamná vůně sladkých vřesovišť vycházela z jeho černočerných nagelovaných vlasů, ulízaných směrem dozadu jako ve starých filmech z padesátých let minulého století.

„Potřebuju čtyři manipulační androidy na rampu B,“ spustil přímo, aby se v jeho kanceláři zdržel co nejkratší dobu.

„Do prdele... já se z vás všech poseru. To si nemůžete ujasnit?“

„Já mám všechno ujasněný. Potřebuju tam čtyři androidy.“

„Před pěti hodinama jsem jich tam měl šest a makali na tom, aby ten šrot zprovoznili.“

„To je v pořádku. Jenže teď tam dorazil náklad, který potřebuju přeložit.“

„Mně bylo řečeno, že jde o nějakou havárku, takže tam mám jenom dva diagnostické techniky.“

„Ty klidně stáhni. Potřebuju manipulační. A k nim dva vysokozdvizné vozíky.“

Bierman se zarazil. „Takže nejde o havárku? Žádné opravy?“

Malakov sáhl do náprsní kapsy, vytáhl malý celofánový sáček s pěti gramy kokainu a poslal ho po stole směrem k Biermanovi.

„Zboží ve zvláštním režimu. Takže to musí to být emka.“

„A do prdele,“ hlesl Bierman.

Natáhl se po balíčku, otevřel horní zásuvku svého stolu a smetl ho do ní.

„Jak to, že už o tom dávno nevím?“

„Ten blbec přiletěl o dva dny dřív.“

Bierman se natáhl ke klávesnici, stiskl pár kláves a zahleděl se na monitor.

„To je Concow?“

„Jo.“

„Kdy je potřebuješ?“

„Hned.“

„Bude chvílku trvat, než se tam přesunou. Dva jsou na bloku H a dva na géčku.“

„Za půl hodiny tam na ně budu čekat,“ zavrčel Malakov a vstal.

„Budou tam.“

Když se za Malakovem zavřely dveře, Bierman sáhl po mobilu, aby zavolal svému podřízenému Philippu Bergeronovi, koordinátorovi androidů. Bierman se v podstatě mohl počítat za třetího nejmocnějšího muže na Sycangu, protože kromě všech manipulačních robotů, vnitřních dopravních systémů, energobloků a veškeré technické infrastruktury pod něj spadali i všichni androidi. A za použití těch, kterým říkali emka, si nechal platit, anebo požadoval jiné nestandardní výhody.

O tom, že někteří androidi jsou slangově označováni jako emka (M jako *modifikovaní*), věděl jen úzký uzavřený okruh zasvěcených. Šlo o androidy, u nichž byl proveden nelegální zásah do autonomního softwaru umělé inteligence. Všichni androidi na Sycangu měli společnou matku, hlavní řídicí počítač se softwarem založeným na kontraintuitivních matematických vzorcích se spoustou podprogramů se zabudovanými rezonančními systémy, vytvářejících umělou inteligenci, která byla v non-stop spojení se všemi androidy na terminálu a v podstatě je řídila. Byla jejich společným mozkiem. Kromě toho měl ovšem každý z androidů ještě svou vlastní, podružnou inteligenci – něco jako zálohu, která se aktivovala pouze v případě havarijního odpojení od řídicí jednotky.

Emka ovšem byla upravena tak, že se dokázala odpojit i bez havárie, čímž se zároveň odstříhla od veškerých záznamů, senzorů a komunikace směrem k matce. Pokud by se ta nelegální úprava provalila, byl by to takový skandál, že by celé Sycango pravděpodobně přišlo o licenci překladového terminálu – bez

ohledu na to, kdo ho vlastní, protože by okamžitě bylo označeno za vesmírné Palermo a byly by na něj uvaleny blokační sankce. Ve skutečnosti ale Sycango takovým Palermem opravdu bylo.

11.

Bezútesná nevadská poušť v oranžovo-okrových barvách připomínala Moire Sycango, jak si ho našla na Googlu, akorát že všechny fotky ze Sycanga vypadaly jako těsně po setmění. Pak se ale dočetla, že na Sycangu je po setmění pořád.

Jeep losangeleské pobočky FBI řídil bělovlasý černoch a jeho vlasy byly jednou ze dvou věcí, které neměl antracitově černé. Druhou bylo oční bělmo. I když vlastně zapoměla na rozkošně růžové dlaně. Směřovali do městečka Barrstow, které čítalo nějakých dva tisíce obyvatel, přičemž k němu z Los Angeles vedla sto dvacet kilometrů dlouhá čtyřproudá dálnice, která tam také končila. Byl to totiž hlavní zásobovací tah ke startovacím rampám nákladních vesmírných lodí korporace Transpace. Všichni obyvatelé Barrstowu byli jejími zaměstnanci.

Curry to pojal stručně. S půlmilionovým honorářem souhlasil bez mrknutí oka. Šoupl jí po stole čtyři fotografie Natalie Bogdanové a popřál jí šťastnou cestu. Teď tedy Moira svištěla v jeepu stopadesátkou k Barrstowu a na klíně měla položený notebook se základními informacemi o Sycangu.

Wikipedie uváděla, že průměr planety je o 15 % menší než průměr Země a otočka kolem osy trvá 71 pozemských hodin. Atmosféra s pouhými osmi procenty kyslíku je nedýchatelná, teplota na povrchu minus 60 stupňů. Gravitace je nepatrně slabší než pozemská (asi o 10 %, takže tam bude mít necelých padesát kilo, což ji potěšilo). Na planetě se nachází základna jménem Terminál Sycango, čítající jedenáct tisíc lidí a dva tisíce androidů. Jde o jeden z největších překladových terminálů

ve vesmíru. Kromě toho je zde provozována těžba diamantů a lithia a dalších vzácných nerostů, ovšem ve velmi malém měřítku, protože se nejedná o hlavní funkci základny.

Přeskočila technické parametry, jako počty a velikosti ramp, energobloků, kapacity infrastruktury a objemy přesunu zboží a podobně, a přešla na vybavenost a zázemí personálu. Wiki uváděla bary, herny, vinárny, kavárny, restaurace, diskotéky, centra volnočasových aktivit, parky, videosály, posilovny, fitnesscentra, wellness, bazény a tělocvičny, lyžařský svah, paintballový areál (hrad), obchodní centrum a nemocniční blok. Doslova psala: Terminál Sycango je vlastně klasické město, ve kterém chybí pouze školy, domovy důchodců, hřbitov, justiční palác s věznicí, nábřeží s mosty a historické jádro, a všechno se nachází pod povrchem planety. Intenzita umělého osvětlení kopíruje pozemský čtyřiadvacetihodinový režim. Rozednívá se v šest a stmívá v devět večer. Standardní let ze Země trvá osmaosmdesát dnů. Datový signál mezi Zemí a Sycangem letí osm minut. Telefonovat se Zemí je tedy možné, pokud máte dost trpělivosti a počkáte si na reakci z druhé strany šestnáct minut. Stejně tak je na tom internet. Připojení je možné, ale odezva trvá stejných šestnáct minut, takže je prakticky nepoužitelný. Přesto na Sycangu internet je – tedy něco mezi internetem a intranetem, protože jednou týdně na základnu dorazí zkomprimovaný balík internetových stránek ze Země. Jedná se o stránky s koncovkou *us* a jsou to jen periodika (deníky a časopisy), případně stránky těch, kdo si to zaplatí. E-mail funguje normálně (s osmiminutovým zpožděním).

„To před námi je ono,“ zahlásil její bělovlasý řidič a Moira zvedla oči od notebooku.

Na obzoru se rýsovalo něco jako černý strašidelný zámek, z něhož čnely dvě vysoké příhradové věže, což jí okamžitě připomnělo scénu z nějakého postapokalyptického filmu. Když

přijeli blíž, poznala, že ty hradby jsou deset metrů vysoké bloky solárních panelů.

12.

Trvalo dvanáct minut, než se dostali přes dvoustupňovou bezpečnostní zónu, přičemž za druhou z nich už auto ani nepustili. Moira se rozloučila s řidičem a následovala člena místní ochranky s těžkou pistolí u pasu a výrazem znuděného dozorce trestaneckého tábora. Ten ji odvedl do bílé dvoupatrové budovy.

Také o základně Transpace si Moira předtím něco přečetla. Administrativní blok je obložený bílou homogenizovanou keramikou, která má eliminovat nejen spalující žár od slunce, ale také tisícistupňové tepelné vlny valící se z trysek startujících lodí. Vnitřní prostor je chlazen kapalným dusíkem, protože klasická klimatizace na bázi tepelného čerpadla by takový žár neuchladila.

Za dveřmi s cedulkou *Ashley Singeton, provozní náměstek*, ji přijal vysoký šedesátník, vyšumělý seladon s řídkými černými vlasy učesanými na pěšinku a povislými koutky úst přecházejícími po obou stranách dolů v hlubokou vrásku, která lemovala celou bradu. Moira si v jeho očích všimla záblesku překvapení a údivu.

„Tak vy jste ten náš dodatečný křehký náklad?“ zeptal se a přes stůl k ní natáhl ruku.

Podala mu svou.

„Moira Glaceová, FBI Baltimore,“ oznámila.

„Abych pravdu řekl, FBI Baltimore jsem si představoval jinak.“

„Chápu. Asi něco jako bondgirl.“

„Ne, to ne. Právě naopak.“

Moira sice nedokázala rozklíčovat, co je opak bondgirl, ale

odmítla se tím zabývat. Odložila si kufřík na zem a posadila se na židli před jeho stolem.

„Chcete kafe? Nebo snad něco ostřejšího?“ dodal, když nejspíš usoudil, že k jejímu vzhledu se kafe moc nehodí.

„Kolu?“ hlesla.

„S ledem?“

„S vodkou by byla lepší.“

Chvilku na ni koukal, jestli náhodu neřekne, že to byl vtip (což neřekla), a pak několikrát tůkl na dotykový monitor před sebou.

„Zavazadla jste nechala dole na recepci?“

„Mám ho u svých nohou.“

Sington se vyklonil mimo stůl.

„Hmm... to cestujete dost nalehko.“

„Nemyslím. Dva glocky, útočná puška M16, sada granátů a kilo plastické trhaviny, víc nepotřebuji.“

Vyvalil na ni oči, než si uvědomil, že tohle určitě byl vtip, protože by s tím přes jejich bezpečnostní rámy neprošla. Ozvalo se klepnutí na dveře a vešla štrapatá holka s tácem s plechovkou koly a skleničkou s čirou tekutinou.

„Pro tu vodku jsem musela dolů za Longhalem,“ zavrčela a položila tác na stůl.

„Díky, Isabel,“ hlesl Sington a Isabel si Moiru změřila pohledem tygří samice.

Když se za ní zavřely dveře, Moira sáhla po plechovce, otevřela ji, trochu upila a obrátila do ní panáka s vodkou.

„Kdy poletím?“ zeptala se, když si dala pořádný doušek.

„Dnes v noci. Cesta trvá osmdesát osm dní.“

„To už jsem si vygooglila.“

„A nejsme osobní linková doprava.“

„V tom se Google taky trefil.“

„Říkám to proto, že v naší transportní lodi nejsou žádné bary, videosály, koupelny s vířivkami a podobně.“

„Co se mi tím snažíte naznačit? Poletím zabalená v bublinkové fólii ve dřevěné bedně?“

„To samozřejmě ne,“ skoro se urazil Singeton. „Vyčleníme vám jednu kabinu. Tedy spíše kabinku. Gumová podlaha, po stěnách kabely...“

„Jak je velká?“

„Asi na čtyři rakve nastojato.“

„Počítám, že bez oken.“

„Okna nemá ani kapitán.“

„To jste mě uklidnil.“

„Anebo je tu ještě druhá možnost.“

„Tou je skutečná rakev, ne?“

„Jste blízko. Je to box, ve kterém byste po celou dobu letu byla v umělém spánku. Pokud byste si ji ale zvolila, peníze bychom FBI nevraceli.“

„Je to levnější?“

„Samozřejmě.“

„Jak to?“ zeptala se a znovu si lokla.

„Ušetříme za spotřebovaný vzduch, recyklátory vody a biologických odpadů, za elektřinu na svícení, klimatizaci, jídlo a tekutiny... ve vašem případě za kolu s vodkou.“

„OK. Beru tu spící možnost, jinak bych se asi unudila k smrti. Předpokládám, že samozřejmě máte schopného doktora, který mě v cílové destinaci dokáže probudit.“

„Miki je android. Má na starosti energoblok, ale v manuálu je napsáno, že má i zásuvný medicínský modul.“

„Tak mu ho hlavně nezapomeňte zasunout.“

13.

Mara Bucknerová vyjela výtahem až do posledního mezipatra, za nímž už následovala jen poschodí ústící do skladových hal

na povrchu. Ta ovšem použít nemohla, protože byla vybavena vnitřními kamerami, a taky by mohla potkat spoustu androidů, kteří pochopitelně všechno, co vidí, odesílají Mozku a ten to uchovává ve své krátkodobé paměti. A ani Mozek nemusí vědět všechno. Tím pádem ovšem musela do obslužného technického koridoru plného trubek a kabelů, až se tam stěží se svou mírně robustní postavou protáhla, a pak ještě byla nucená vystoupat po ocelových schodech do suterénu haly 22.

Coby první náměstkyně obchodního ředitele Sycanga nebyla zvyklá pohybovat se v takových prostorách a její nohy v lodičkách na vysokých podpatcích trpěly jak koně. Navíc byla všude spousta prachu, a dokonce se jí zdálo, jako by v něm rozeznávala otisky krysích tlapiček, což byla samozřejmě blbost, protože na Sycangu se kromě lidí žádní živí tvorové nevyskytovali. Když konečně vystoupala těch šedesát osm schodů a zastavila se u těžkých pneumatických dveří, nemohla se ani kartou trefit do čtečky, jak byla rozhicovaná a rozklepaná. Cítila, jak jí zpod paží teče pot, na což už vůbec nebyla zvyklá, a sama sebe se štítla.

Když dveře konečně zasyčely a zajely do stěny, vstoupila do další úzké chodby (už bez prachu), která se rozdvjovala. Napravo vedla přímo do skladištní haly, nalevo do bloku pomocných provozů (bez kamer). Zamířila vlevo a vešla do dveří označených nápisem *Frekvenční měniče*.

Místnost nebyla velká, s bídou čtyři krát čtyři metry, a všechny stěny byly osazené rozvodnými skříněmi a přepínači. Uprostřed stál stůl se čtyřmi židlemi. Dvě byly obsazené – jedna mladíkem v temně zeleném mundúru technické údržby Sycanga, druhá Konstantinem Zolotuchinem.

„Dík, počkej venku,“ zavrčela na mladíka.

Technik se znuděně zvedl a odkráčel za dveře. Zolotuchin vstal, aby jí podal ruku. Měl ji nepříjemně zpocenou, stejně

jako ona. Neměla ho ráda... a byla si jistá, že ho nemá rád nikdo ve vesmíru. Hluboce zapadlé, ale pronikavé oči vypadaly jako oči ďábla, ostrý tupý nos a hranaté rysy budily dojem, jako by byl vytesaný z kamene.

„Jsem rád, že vás zase vidím, paní Bucknerová.“

Ušklíbala se. „Já to říct nemůžu, ale obchod je obchod.“ Posadila se naproti němu.

„Taky si myslím. Jen jsem předpokládal, že tak skvělý byznys uzavřeme v poněkud důstojnějších podmínkách,“ povzdechl si a přelétl pohledem po neútné technické místnosti.

„Pravda, kafe ani whisky s ledem vám tu nenabídnu. Budete se s tím muset smířit.“

„A potom?“

„Kdy potom?“

„Až to tady uzavřeme.“

„Odletíte pryč.“

„Zase tolik nespěchám. Myslel jsem, že tu aspoň dva dny pobudu. Večer bychom třeba mohli zajít na skleničku.“

Bucknerová zavrtěla hlavou. On se snad vážně zbláznil, nebo už úplně ztratil soudnost.

„To nejde. A jen pro vaši informaci, šéf letového provozu dal před půl hodinou vašim technikům příkaz, aby zahájili předstartovní přípravu. Za čtyři hodiny letíte.“

Zolotuchin na ni vyvalil své utopené oči. „To myslíte vážně?“

„Ano. Takže přejdeme rovnou k věci. Obdržela jsem vaši nabídku. Je to nesmysl.“

„Co je nesmysl?“ Zolotuchin najednou ztratil počáteční sebevědomí a začal být nervózní.

„Pět milionů dolarů je nesmysl.“

„To zboží má daleko větší cenu,“ namítl dotčeně.

„To je možné. Ale je třeba odečíst cenu za rizika.“

„Za jaká rizika?“

„Naše rizika. Víte dobře, že vaši loď nesmí žádný terminál přijmout, byť jen na hodinu.“

„Taky jste mě nepřijali. Mám hacknutý lokátor. Jsem tu jako Plutocom registrovaný v Číně.“

„Jo, to mi řekli. Ale přesto je naše riziko příliš velké. Musíme měnit parametry a záznamy připojení. Stačí, aby do toho jeden blbec rýpnul, a jsme v hajzlu.“

„Blbost. Jste profíci, stejně jako já.“

Bucknerová neměla žádný zájem se s ním dohadovat o tom, kdo a v čem je větší profík. Opřela se lokty o stůl. „Tak podívejte... nabízím čtyři miliony.“

„Nedělejte si prdel.“

„Z toho tři v diamantech.“

„Zbláznila jste se?“

„Nezbláznila. Nabídka je konečná.“

„Nejsem tak naivní. Nemůžu vzít diamanty, nemám na lodi odhadce. Co když budou falešné? Anebo budou mít jen poloviční cenu?“

„Nebudou. Jsme Terango a zakládáme si na seriózním obchodu. Jak jste sám říkal, profíci. Potom si je necháte odhadnout, kde budete chtít. Kdyby se objevil problém a vy byste rozporoval cenu, můžeme se o tom dohadovat při dalším byznysu.“

„Čtyři miliony je málo. Nepočítáte moje riziko.“

„Počítám, jinak by to bylo za tři.“

Zolotuchin bezmocně máchl rukama. Věděl, že to s Bucknerovou nebude snadné, proto chtěl jednat přímo s Morganem Graem, jejím nadřízeným. Ale ten ji určitě poslal schválně.

„Berte, nebo neberte.“

Zolotuchin si strčil ruce do kapes a zadíval se na ni. „Myslíte, že kdybych se teď zvedl s tím, že z toho teda nic nebude, tak vás pan Grae pochválí?“

Bucknerová se usmála. „Zkuste to. Mám od ředitele přesné